

The background of the book cover is a light cream color, densely decorated with various scientific and artistic motifs. It includes detailed illustrations of butterflies (one orange and black, another grey), daisies, and other plants. Interspersed among these are several mathematical equations and formulas, such as $x+y=0$, $-\frac{2}{3}(1-A)^{3/2}$, $\int \sqrt{A} = \frac{2}{3} A^{3/2}$, $\ln(x)$, $x=$, $\frac{dy}{dx}$, $\frac{1}{x}$, and $\ln(g(-\frac{1}{2}))$.

HELEN
HOANGOVÁ

Rovnice
lásky

Rovnice lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Helen Hoangová

Rovnice lásky – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rovnice
lásky

Rovnice lásky

HELEN HOANGOVÁ

Original title: Helen Hoang: THE KISS QUOTIENT

Copyright © 2018 by Helen Hoang

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Original cover design by Marina Avila

Cover images © rvika, Wiktoria Matynia, Roman Samborskyi,

Le Panda / Shutterstock

Book design by Kristin del Rosario

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2019

Translation © Jana Jašová, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

Helen Hoang uplatnila právo být označena jako autorka tohoto díla.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími,
nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výtvar autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

ISBN 978-80-754-6224-4 tištěná kniha

ISBN 978-80-754-6245-9 ePub

ISBN 978-80-754-6246-6 Mobi

ISBN 978-80-754-6247-3 PDF

Mé rodině.

Díky, Ngoai, Me,
Chi 2, Chi 3, Chi 4, Anh 5 a 7,
že jste mým útočištěm.

Děkuju, Honey,
že mě miluješ,
i moje škatulkování,
tíky, posedlosti.

Díky, B-B a I-I,
že jste nechali maminku psát.
Jste to nejlepší, co mám.

Poděkování

Psaní je samotářská činnost. To je pravda. Sednete si a sami píšete. Jenže tahle knížka by se nikdy nedostala až k vydání, nebýt pomoci mnoha, mnoha lidí.

Knih v téhle podobě by neexistovala, kdybych se nezúčastnila soutěže Brenda Drake's Pitch Wars. Díky, Brendo a všichni z týmu Pitch Wars. Děláte úžasnou práci. (Pokud je někdo z vás zatím nevydávaný autor, vážně byste se měli mrknout na stránky pitchwars.org.) V soutěži jsem se seznámila se svou úžasnou mentorkou Brighton Walshovou, která nesmírně ovlivnila můj život. Nejen že pomohla zlepšit moje psaní, ale provedla mě tou divokou cestou až k vydání a stala se mou opravdovou přítelkyní. Díky z celého srdce, Brighton.

Mnohokrát děkuji všem, kdo si našli čas na pročtení a kritiku mé práce. Avo Blackstoneová, byla jsi má úplně první spisovatelská přítelkyně. Dodala jsi mi odvalu a sebevědomí a jsem super klikařka, že tě mám. Kristin Rockawayová, četla jsi první mizernou verzi téhle knihy a tvoje rady mi pomohly dostat ji do Pitch Wars. Michaelův a Stellin první polibek je mnohem lepší (a taky mnohem nemotornější, ha ha) díky tobě! Gwynne Jacksonová, jsi fantastický člověk a děkuju, že jsi byla u toho.

Jsi čestná, trpělivá a laskavá a chci tě mít vedle sebe trvale. Suzanne Parková, u tebe ani nevím, kde začít. Jsi opravdu velkorysá osoba, zatraceně zábavná, povzbuzuješ mě. Jen DeLuco, jsem ti vděčná, že ses při Pitch Wars stala mou mentorskou sestrou, a jsem moc ráda, že jsi to byla zrovna ty. Závidím ti tvé úžasné psaní a snažím se ho napodobovat. ReLynn Vaughanová, děkuju za tvou upřímnost a povzbuzování a za to, že jsi mě začlenila do Viva La Colin, kde jsem poznala Ash Alexandrovou a Randi Perrinovou. S vámi je taková legrace, holky! A. R. Lucasová, nesmírně mě bavilo, že jsem ve Stelle stvořila tvou dvojnici. Shannon Caldwellová, děkuju za přiznání, že jsi mou knihu přečetla za jedinou noc – když jsem se to dozvěděla, hodiny jsem chodila s úsměvem na tváři. Jenny Howeová, díky, že jsem ti mohla posílat zprávy o mém pokroku při psaní. C. P. Riderová, musíme zase zajít k Dennyemu!

Děkuji všem z mentorského ročníku Pitch Wars 2016. Jste neuvěřitelní lidé. Právě teď, když píšu tohle poděkování, mnozí z vás píší se mnou v Am Writing Group. Ian Barnes, Meghan Molinová, Rosie Thorová, Laura Lashleyová, Tricia Lynnová, Maxym Martineau, Alexa Martinová, Rosalyn Bakerová, Julie Clarková, Tracy Goldová, Tamara Anneová, Rachel Griffinová (pořád chci pojmenovat nějakou knihu *Kalkulátorka!*), Nic Elizová, Annette Christiová a mnozí další se mnou zuří nad odmítnutími a jásají nad úspěchem. Díky vám je psaní čím dál lepší. Děkuji mentorce Pitch Wars Lauře Brownové. Nebyla jsem vaší chráněnkou, ale nikdy nezapomenu na vaši laskavost.

Jsem vděčná pobožce Romantických autorů Ameriky ze San Diega. Demi Hungerfordová, Liso Kesslerová a Marie Andreasová, hodně z mého psaní a přepisování vzniklo při sprintech s vámi. Tameri Ethertonová, Lauro Connorsová, Rachel Davisová, Tami Vahaliková, Tesso McFionnová a Janet Taitová,

jste báječné ženy a vždycky si u vás připadám vítaná. Zvláštní poděkování patří Helen Kay Dimonové za to, jak vedla náš April Writing Challenge, během něhož jsem napsala první verzi téhle knihy.

Děkuji Asociaci autistických žen, která mi umožnila setkat se s jinými autistkami jako já. Lidé, s nimiž se kontaktuji v rámci naší facebookové skupiny, jsou ty nejmilejší a nejohleduplnější osoby, jaké znám, a je úžasné vědět, že v tom nejsem sama, že i ostatní trpí podobnými problémy a výstřednostmi. Harriet, Heather, Elizabeth a Tad, tak jako mnohé další dámy, mi poskytl velkou podporu a naučila jsem se od nich hodně o sobě i o autismu, a nakonec se dopracovala k diagnóze. Díky za vaše přátelství.

Zvláštní poděkování patří mé úžasné agentce Kim Lionettiové za to, jak byla trpělivá a jak za mě bojovala a splnila mi moje sny, když našla pro *Rovnici lásky* domov.

Děkuju, Cindy Hwangová, že jsi dokázala ocenit potenciál téhle knihy a byla ke mně absolutně úžasná. Kristine Swartzová, Jessiko Brocková, Tawanno Sullivanová, Colleen Reinhartová a další, bylo mi potěšením s vámi pracovat. Děkuju, Berkely, že jsi mi pomohla vidět knihu z úhlu čtenářů a že jsi ztělesněním rčení *Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem*.

Vím, jak nesnášíš překvapení, Stello. Rádi bychom tě tudíž „seznámili s naším očekáváním a poskytli ti čas na rozumný časový harmonogram. Měla bys vědět, že jsme připravení na vnučata.“

Pohled Stelly Laneové vylétl od snídaně k matčině půvabně stárnoucí tváři. Jemně nanesený make-up poutal pozornost k očím v barvě kávy, momentálně připraveným k boji. Tohle pro Stellu nevypadalo růžově. Když si její matka vzala něco do hlavy, byla jako pomstychtivý medojed – agresivní a zarputilá, chyběly jen vyceněné zuby a srst.

„Budu na to myslet,“ slíbila Stella.

Šok vystřídal panické myšlenky. Vnučata znamenají miminka. A plínky. Hory plínek. Vybuchující plínky. Miminka pláčou, nebo spíš kvílejí jako meluzíny, vyluzují zvuky tak pronikavé, že před nimi neochrání ani ta nejlepší sluchátka. Jak to, že brečí tak dlouho a tak urputně, když jsou tak maličká? A potom, vnučata znamenají manželství. Muže, se kterými je třeba chodit na rande. Rande znamenají *sex*. Zachvěla se.

„Je ti třicet, drahoušku. Dělá nám starosti, že jsi pořád sama. Zkoušela jsi *Tinder*?“

Stella popadla sklenici vody a zhluboka se napila, až nechtěně spolkla kostku ledu. Když si uvolnila krk, odpověděla: „Ne, nezkoušela.“

Už jen pomyšlení na seznamku *Tinder* – a schůzky, k nimž jeho užívání mělo vést – u ní vyvolalo nával pocení. Na randění nenáviděla úplně všechno: vytržení z pohodlné rutiny, rozhovory, které byly střídavě přihlouplé a matoucí, a taky, opět, *sex*...

„Nabídl mi povýšení,“ namítla a doufala, že to matku dostatečně rozptýlí.

„Už zase?“ zeptal se otec a spustil *Wall Street Journal*, takže vykoukly jeho brýle v drátěných obroučkách. „Vždyť tě povýšili už před dvěma kvartály. To je fenomenální.“

Stella ožila a posunula se na krajíček židle. „Náš nejnovější klient – velký online prodejce, který zatím zůstává bezejmenný – nám poskytl úžasná data a já si s nimi celý den hrála. Navrhla jsem algoritmus, který mu pomůže s některými pobídkami zákazníků. Zřejmě zafungoval ještě líp, než se čekalo.“

„A kdy tě povýší?“ zajímal se otec.

„Ehm...“ Holandská omáčka a žlutky jejich vajec Benedikt se slily dohromady a Stella se pokusila vidličkou oddělit žlutou tekutinu od růžové. „Nepřijala jsem to. Šlo o převážně ekonometrickou pozici, kde bych měla pod sebou pět podřízených, a vyžadovalo by to víc interakcí s klienty. Já chci pracovat s daty.“

Matka nad tím prohlášením jen mávla rukou. „Začínáš být moc spokojená sama se sebou, Stello. Když si přestaneš klást vyšší cíle, nikdy si nezlepíš svoje sociální dovednosti. Což mi připomíná, jsou u tebe v práci nějací kolegové, se kterými bys ráda chodila?“

Otec odložil noviny a složil si ruce na kulatém břiše. „Ano, co třeba ten Philip James? Když jsme se s ním seznámili na posledním podnikovém večírku, byl docela milý.“

Matčiny ruce vzlétly k ústům jako holubi stoupající k nebi. „No ovšem, proč jsem si na něj hned nevzpomněla? Byl tak zdvořilý! A příjemný na pohled.“

„Ten je asi fajn.“ Stella přejela prsty po orosené sklenici s vodou. Upřímně, taky o Philipovi uvažovala. Byl domýšlivý a neomalený, ale mluvil vždycky na rovinu. To měla u lidí ráda. „Myslím, že má několik poruch osobnosti.“

Matka poplácala Stellu po ruce. „Pak to pro tebe možná bude vhodný partner, miláčku. Když musí překonávat vlastní problémy, bude chápavější ke tvému aspergerovi.“

Pronesla to věcným tónem, ale Stelle ta slova zazněla nepřírozeně a hlasitě. Rychlý pohled na jejich sousedy u stolů na zastřešené zahrádce restaurace, aby se ujistila, že to nikdo z nich neslyšel. Potom sklopila oči k ruce položené na její a silou vůle se donutila neucuknout. Nevyžádané doteky jí vadily a její matka to věděla. Děla to úmyslně, aby ji *otužovala*. Stellu to většinou dohánělo k šílenství. Bylo by možné, že Philip by tohle chápal?

„Budu o něm uvažovat,“ slíbila rodičům a myslela to vážně. Lhaní a vykrucování nenáviděla snad ještě víc než sex. A taky chtěla, aby na ni matka byla nakonec hrdá, aby byla šťastná. Bez ohledu na to, co Stella zvládla, v matčiných očích jí do úspěšnosti pořád pár kroků scházelo, a tudíž i v jejích vlastních. Přítel by k tomu stačil, to věděla. Problém byl v tom, že si ani za živého boha nedokázala udržet žádného muže.

Matka se rozzářila. „Výborně. Za dva měsíce pořádám další benefiční večeři a chci, aby sis tam přivedla přítele. Byla bych moc ráda, kdyby tě doprovodil pan James, ale pokud to nevyjde, někoho ti najdu.“

Stella sevřela rty. Její poslední sexuální zážitek proběhl na rande naslepo s mužem, kterého jí dohodila matka. Vypadal dobře, to mu musela nechat, ale jeho smysl pro humor ji mátl.

Byl to investor podporující malé podniky a ona ekonomka, takže by měli mít hodně společného, jenže on o své práci mluvit nechtěl. Místo toho se chtěl bavit o kancelářské politice a manipulativních taktikách, a v tom se úplně ztrácela, takže si byla jistá, že se rande nevyvedlo.

Když se jí přímo zeptal, jestli se s ním chce pomilovat, zaskočilo ji to. Nerada říkala ne, a tak souhlasila. Následovalo líbání, které si neužila. Chutnal po jehněčím, které si dal k večeři. Jehněčí nesnášela. Z jeho kolínského se jí zvedal žaludek a on se jí všude dotýkal. Její tělo se uzavřelo, tak jako v intimních okamžicích vždycky. Skončil dřív, než se stačila zorientovat. Použitý kondom vyhodil do odpadkového koše vedle jejich postele v hotelovém pokoji, což ji podráždilo. Snad ví, že tohle patří do koše v koupelně, ne? Pak jí doporučil, že se potřebuje uvolnit, a odešel. Uměla si představit, jak by její matku zklamalo zjištění, že její dcera je s muži tak neschopná.

A teď chce matka ještě děti.

Stella vstala a vzala si kabelku. „Musím jít do práce.“ Sice byla ve všem v předstihu, ale *musím* byl stejně správný výraz. Práce ji fascinovala, usměrňovala horečnatou dychtivost jejího mozku. A taky to bylo terapeutické.

„To je moje holčička,“ prohlásil otec a postavil se. Než ji objal, očistil si hedvábnou havajskou košili od drobečků. „Za chvíli to tam budeš mít celé pod palcem.“

Když ho rychle objala – doteky jí nevadily, pokud je sama iniciovala nebo se na ně mohla duševně připravit –, vdechla známou vůni jeho vody po holení. Proč nemůžou být všichni muži jako její otec? Myslel si o ní, že je krásná a chytrá, a z jeho vůně se jí nezvedal žaludek.

„Víš dobře, že práce je pro ni nezdravou posedlostí, Edwarde. Nepodporuj ji v tom,“ napomenula manžela matka, než obrátila

svou pozornost ke Stelle a mateřsky si povzdychla. „O víkendech bys měla chodit mezi lidi. Kdyby ses víc setkávala s muži, určitě by sis našla toho pravého.“

Stella zavrtěla hlavou, když ji matka objala. Šňůry matčiných vždy přítomných perel se jí zaryly do hrudi, obklopila ji vůně Chanelu číslo 5. Vydržela to dusivé aroma tři vteřiny, než se odtáhla.

„Tak zase příští víkend. Mám vás ráda. Ahoj.“

Mávla na rodiče a vyšla z nóbl restaurace v centru Palo Alto. Pak se vydala po chodnících lemovaných stromy a luxusními obchody. Po třech sluncem zalitých blocích zamířila k nízké budově, v níž se nacházelo Stellino nejoblíbenější místo na světě: její kancelář. Levé rohové okno ve druhém poschodí patřilo jen jí.

Když zvedla kabelku s čipem, zámek na dveřích cvaknul a ona se vydala do prázdné budovy. Vychutnávala si ozvěnu podpatků na mramorové podlaze, když minula opuštěnou recepci a nastoupila do výtahu.

V kanceláři se pustila do své milované rutiny. Nejdřív zapnula počítač a zadala heslo, které po ní požadoval rámeček na obrazovce. Zatímco se spouštěl systém, uklidila kabelku do zásuvky psacího stolu a vydala se do kuchyňky, aby naplnila šálek vodou. Zula si boty a uložila je na jejich stálé místo pod psacím stolem. Posadila se.

Zapnout počítač, zadat heslo, uklidit kabelku, donést vodu, zout se, posadit se. Vždycky v tomhle pořadí.

Statistický analytický systém, známý jako SAS, se automaticky spustil. Tři monitory na Stellině stole se vyplnily sloupci dat. Nákupy, kliknutí, časy přihlášení, typy plateb – samé jednoduché věci. Prozradily jí toho ale o lidech víc než lidé sami. Protáhla si prsty a položila je znovu na ergonomickou černou klávesnici, přichystaná ponořit se do práce.

„Jé, ahoj, Stello. Já si říkal, že to budeš ty.“

Ohlédla se přes rameno a naštvalo ji, když uviděla Philipa Jamese, jak nakukuje do otevřených dveří její kanceláře. Nakrátko ostríhané světle hnědé vlasy podtrhovaly hranatost čelisti, polo košile se mu napínala přes hrudník. Vypadal svěže, sofistikovaně, chytře – přesně ten typ muže, jakého si pro ni představovali její rodiče. A teď ji přistihl, že o víkendech pro zábavu pracuje.

Zrudla a posunula si brýle po kořeni nosu. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem si pro něco, co jsem tady вчера zapomněl.“ Vy-táhl z nákupní tašky krabici a mávl s ní na Stellu. Zahlédla slova KONDOMY, napsaná velkými písmeny. „Tak si užij víkend. Já si ho užiju určitě.“

Vzpomněla si na snídani s rodiči. Vnoučata, Philip, vyhlídka na rande naslepo, na to, že musí uspět. Olízla si rty a horečnatě se pokusila něco říct. *Cokoli*. „To toho potřebuješ tak obří krabici?“

Sotva jí ta slova vylétla z úst, trhla sebou.

Philip se na ni úšklíbl svým nejarogantnějším způsobem, ale protivnost toho úšklebku trochu zmírnily jeho rovné bílé zuby. „Dneska večer určitě využiju nejmíň půlku balení, protože mě pozvala na rande šéfova nová stážistka.“

Na Stellu to proti její vůli udělalo dojem. To děvče vypadalo tak plaše. Kdo by do ní řekl, jak bude odvážná? „Na večeri?“

„A asi i na něco dalšího,“ prohodil Philip a mrknul na ni oříškovým okem.

„Proč jsi čekal, až tě pozve? Proč jsi ji první nepozval ty?“ Měla pocit, že muži jsou v tomhle rádi iniciátory. Že by se mylila?

Philip netrpělivě zastrčil mega balení kondomů zpátky do tašky. „Je čerstvě po škole. Nechtěl jsem vypadat jako prznitel dětí. A pak, mám rád, když holky vědí, co chtějí..., zvláště v posteli.“ Přejel jí oceňujícím pohledem od nohou k obličeji, usmíval se, jako by viděl skrz její šaty, a Stella ztuhla rozpaky. „Pověz mi, jsi ještě panna, Stello?“

Otočila se zase k obrazovce počítače, ale data najednou odmítala dávat smysl. Kurzor na programovacím monitoru blikal. „Do toho ti nic není, a ne, nejsem panna.“

Philip vešel do její kanceláře, opřel se bokem o stůl a nedůvěřivě si ji prohlížel. Posunula si brýle, i když to nebylo potřeba. „Takže naše ekonometrická hvězda už *to* dělala. Kolikrát? Třikrát?“

V žádném případě mu nepotvrdí, že se trefil. „Do toho ti vůbec nic není, Philipe.“

„Vsadím se, že při tom jen ležíš a v hlavě ti letí lineární rekurze, zatímco se ten chudák snaží. Co, slečno Laneová?“

Stella by byla naprosto ochotná provozovat to právě takhle, pokud by se jí podařilo nalít do mozku gigabity dat. Radši by ale umřela, než by to přiznala.

„Malá rada od chlápka, co už má něco za sebou: musíš trénovat. Až se v tom zlepšíš, bude tě to víc bavit, a až tě to bude bavit, může to bude víc bavit *s tebou*.“ Odstrčil se od jejího stolu a zamířil ke dveřím. Taška s kondomy se mu bujaře pohupovala u boku. Dveře se zabouchly, až zavibrovaly v panelech, a Stellino srdce se zachvělo. Uhladila si vlhkýma rukama pouzdrovou sukni, zatímco se snažila ovládnout dech. Když se zase otočila ke stolu, byla příliš rozrušená, než aby dokázala udělat víc než jen zírat na blikající kurzor.

Má Philip pravdu? Že by nesnášela sex proto, že v něm není dobrá? Mohla by se praxí zdokonalit? To byla svůdná představa. Možná patří sex k těm dalším interpersonálním dovednostem, u kterých musí vyvíjet větší úsilí – jako je zdvořilostní konverzace, oční kontakt a etiketa.

Jenže jak si člověk může trénovat sex? Po ní se muži zrovna nevrhali tak, jako se ženy zřejmě vrhaly po Philipovi. Když už se jí s nějakým podařilo vyspat, ten neslaný nemastný

zážitek ho natolik znechutil, že jednou bylo pro ně oba až dost.

A pak, tohle je Silicon Valley, království technických géniů a vědců. Dostupní svobodní muži budou nejspíš v posteli stejně beznadějní jako ona. Při svém štěstí by se mohla vyspat se statisticky významným vzorkem zdejší mužské populace a nezískat nic víc než odřený rozkrok a pohlavně přenosnou chorobu.

Ne, potřebuje profesionála.

Ne že ti by měli osvědčení o bezinfekčnosti, ale budou mít za sebou bohatou praxi včetně dokladu o ní. Aspoň doufala. Kdyby podnikala v tomhle oboru, rozhodně by to tak dělala. Běžné muže poutají na ženách věci jako osobnost, smysl pro humor a vášnivost. Nic z toho neměla. Profesionály budou zajímat peníze. A těch měla Stella spoustu.

A tak, místo aby pracovala na fungl nové databázi, otevřela si prohlížeč Googlu a zadala *Kalifornie – Bay Area – mužský eskortní servis*.

Kterou obálku má otevřít jako první? Tu s laboratorními výsledky, nebo s účtem? Michael se až paranoidně chránil, takže laboratorní výsledky by měly dopadnout dobře. Měly by. Podle jeho zkušeností ale věci často dopadaly špatně i bezdůvodně. Na druhé straně, kolem účtu nebylo pochyb. Účet bude katastrofa. To je vždycky. Otázka je jen to, jak bolestivě ho kopne do koulí tentokrát.

Obrnil svaly proti nárazu reality a roztrhl obálku s účtem. Přejel očima po faktuře až k výsledné částce dole. Dech mu pomaloučku unikál z plic, než vydechl úplně. Nebyla to hrůza. Na stupnici od svědění ke smrtící ráně skončil jen s lehkou modřinou.

Což nejspíš znamená, že mu našli chlamydie.

Položil fakturu na kovovou registraturu vedle kuchyňského stolu a otevřel obálku z laboratoře, kde se nechal vyšetřit na sexuálně přenosné choroby. Všechno negativní. No tak kurva halleluja. Byl pátek večer, což znamenalo, že musí pracovat.

Bylo načase nachystat se duševně na šukání. Což není zrovna snadné po tom, co se člověk zabývá kapavkou a zničujícími poplatky. Na okamžik si dovolil zasnít se a představit si, jaké to bude, až mu přestanou chodit účty. Bude konečně volný. Bude se

moci vrátit ke svému starému životu a – zastyděl se. Ne, nechce, aby přestaly chodit. To přece nikdy nechtěl. Nikdy.

Michael se vydal svým ošuntělým bytem ke koupelně. Když ze sebe shodil šaty, pokusil se najít v sobě staré nadšení pro svou práci. Na začátku ho stačilo vzrušit už to, jaké tabu je pořád jeho profese. Jenže po třech letech, kdy dělal ženám placeného společníka, to byla už zatraceně stará vesta. Ovšem sladkost pomsty ho uspokojovala pořád.

Jen se teď podívej na svého jediného syna, tati.

Otce by zničilo, kdyby věděl, že Michael si nechává platit za sex. Což byla velice potěšující myšlenka. Ale nevzrušila ho. Od toho měl fantazie. V duchu se začal probírat těmi nejoblíbenějšími. Na co má náladu dneska? *Vnadvná profesorka? Zanedbávaná mamina? Tajné dostaveníčko?*

Otočil kohoutem sprchy a čekal na oblak páry, než vstoupil pod horký proud. Nádech, výdech, připravit se. Jak že se jmenuje jeho dnešní klientka? Shanna? Estelle? Ne, Stella. Vsadil by dvacet babek, že to není její pravé jméno, ale co. Rozhodla se mu zaplatit předem. Měl by ji za to odměnit něčím extra. Takže *Vnadvná profesorka*.

Byl prvním rokem na vysoké. Na přednášky moc necho-
dil, ale na tuhle ano, protože profesorka Stella často upustila houbu na mazání tabule právě u jeho židle. Představoval si, jak se jí pouzdrová sukně vyhrnuje, když se sehnula, aby sebrala houbu, a uchopil do ruky ptáka. Začal ho pevnými pohyby hladit. Po lekci za ní přišel ke katedře, ohnul ji přes stůl a vyhrnul jí tu úzkou sukni, pod níž neměla kalhotky. Tvrdě a rychle ho do ní vrazil. Kdyby teď někdo vešel do posluchárny a přistihl je...

Zasténal a odtáhl ruku dřív, než se přehoupne přes okraj. Byl připravený setkat se s madam Stellou mimo školu.

Soustředěný na svou fantazii dokončil sprchování, utřel se a vyšel z koupelny, aby si natáhl džíny, tričko a černé neformální sako. Rychlý pohled do napůl zamlženého zrcadla, dvojí prohrábnutí prstů vlhkými vlasy – připadalo mu, že takhle vypadá přijatelně.

Kondomy, klíče, peněženka. Ze zvyku si ještě jednou pročeti v telefonu speciální požadavky dnešní klientky.

Prosím, nevoňte se kolínskou.

To bylo snadné splnit. Sám tohle taky nesnášel. Strčil si telefon do kapsy a opustil byt.

Zanedlouho už zastavil na podzemním parkovišti hotelu Clement. Když vešel do nablýskané ultramoderní haly, ujistil se, že má srovnané klopý saka, a začal hrát sám se sebou svou obvyklou hru: v duchu si představoval seznámení a to, jaká nová klientka asi bude.

Do kolonky věk vyplnila třicet. Povzdychl si a opravil to na padesát. Cokoli pod čtyřicet byla vždycky lež – ledaže by šlo o skupinovou objednávku, a to on nedělal. Účast na rozlučce se svobodou se platila dobře, jenže Michaela deprimovalo pomyšlení, že by pošlapal mladou lásku. Možná je k smíchu, ale chtěl žít ve světě, kde nastávající nevěsty spí jenom s nastávajícími ženichy a naopak. A kromě toho, party nadržených mladých žen byly děsivé. Člověk se jim neubráníl, a ty jejich ostré nehty!

„Stella“ bude nejspíš padesátnice, která má ráda sladké, masáže a chlupaté pejsky. Bude dekadentně zaoblená a v posteli bude chtít rozmazlovat. S tím Michael neměl problém. Taký by to mohla být fit padesátnice, která cvičí jógu, pije smoothie a v posteli se věnuje sexuálnímu maratonu, který jí vytvaruje břišní svaly líp než veslařský trenažér. Anebo ta nejméně lákavá představa – bude to tvrdá asijská kariéristka, která si ho vybrala, protože se svým vietnamsko-švédským genetickým mišem vypadá dost jako herec Daniel Henney. Tenhle druh žen

mu nevyhnutelně připomínal matku, a když s nimi spal, potřeboval se pak uvolnit s boxovacím pytle.

Vstoupil do restaurace a pátral pohledem po spoře osvětlených stolech. Hledal ženu s hnědými vlasy, hnědýma očima a brýlemi. Protože střet s poštou dopadl nad očekávání dobře, Michael se obrňoval proti tomu, co ho čeká teď. Přejížděl pohledem po stolech obsazených obchodníky, až spatřil osamělou Asiatku ve středním věku, která právě školila servírku v tom, jak chce připravit salát. Když si prsty s dokonalou manikúrou prohrábla zesvětlené hnědé vlasy, srdce mu pokleslo a vydal se k ní. Tahle noc bude dlouhá.

Ne, tohle bude uvolnění sexuální touhy potlačované po celý semestr. Oba to chtějí. On to chce.

Než k ženě došel, na sedadlo proti Asiatce se posadil vychrtlý starší muž a zakryl její ruku svou. Zmatenému Michaelovi se ulevilo, ucouvl a znovu se rozhlédl po restauraci. Nikdo v ní neseděl sám... Až na dívku v rohu.

Tmavé vlasy měla stažené do těsného uzlu, její sexy brýle knihovnického typu balancovaly na špičce hezkého nosíku. Takhle z dálky vypadala, jako by byla komplet převlečená do kostýmu sexy knihovnice. Měla špičaté lodičky, šedivou úzkou sukni a vypasovanou bílou oxfordskou košili, zapnutou až ke krku. Mohlo jí být třicet – ale Michaelovi připadala spíš tak na pětadvacet. Působila mladě a svěže, i když se na jídelní lístek dost ošklivě mračila.

Michael se rozhlédl po místnosti a hledal skrytou kameru nějakého zábavného televizního pořadu. Nebo své kamarády, příkrčené za některou z palm v květináčích. Nic z toho nenacházel.

Došel ke stolu a sevřel opěradlo židle naproti ní. „Pardon, nejste prosím Stella?“

Její oči mu vylétly do tváře a Michaelovi se najednou přetrhla nit úvah. Ta sexy knihovnice měla ty nejúžasnější, něžné hnědé

oči. A její rty – byly tak plné, že lákaly k ochutnání, ale přitom jí neubíraly nic z toho celkového dojmu nevinné sladkosti.

„Pardon, asi jsem si vás s někým spletl,“ pronesl s úsměvem, o němž doufal, že je víc omluvný než rozpačitý. Taková dívka by si v žádném případě neobjednala eskorta.

Zamžikala a odstrčila stůl, jak vyskočila ze židle. „Ne, to jsem já. A vy budete Michael. Poznala jsem vás podle fotky.“ Natáhla k němu ruku. „Stella Laneová. Těší mě.“

Zíral na její upřímný obličej a nabídnutou ruku a na zlomek vteřiny ho to ohromilo. Takhle se s ním klientky nevíťaly. Většinou mu mlčky ukázaly na židli, potutelně se usmívaly a oči jim jiskřily. To jiskření vypovídalo o přesvědčení, že stojí vysoko nad ním, ale těší se na to, co jim může nabídnout. Stella ho pozdravila... jako sobě rovného.

Rychle se probíral z překvapení, sevřel její štíhlou ruku ve své a představil se: „Michael Phan. Taky mě moc těší.“

Když ji pustil, ukázala rozpačitě na protější židli: „Posadte se, prosím.“

Poslechl a díval se, jak si Stella opatrně sedá na krajíček židle, záda rovná jako pravítko. Prohlížela si jeho obličej, ale když povytáhl obočí, sklouzla pohledem k menu. Posunula si brýle a pokrčila nosík.

„Máte hlad? Já ano.“ Klouby rukou, v nichž držela jídelní lístek, měla bílé. „Lososa tady mívají dobrého a steak taky. Můj otec má rád jehněčí –“ Pohled jí znovu vylétl k jeho obličejí a Michael i v šeru viděl, jak jí zrudly tváře. „Ale to si radši nedávejte.“

Zeptal se, protože nedokázal odolat: „Proč ne jehněčí?“

„Připadá mi, že chutná chlupatě, a kdybyste... kdybychom...“ Zvedla oči ke stropu a zhluboka se nadechla. „Dokázala bych myslet jen na ovce, jehňata a vlnu.“

„Chápu,“ odpověděl pobaveně.

Když se mu zadívala na rty a zatvářila se, jako by zapomněla, co chtěla říct, jeho úsměv se rozšířil. Ženy si ho vybíraly, protože se jim líbilo, jak vypadá. Ale málokterá na něj reagovala takhle. Bylo to lichotivé, i když trochu legrační.

„Je něco, co bych si k jídlu nebo k pití radši neměla dávat *já*?“ zeptala se.

„Ne, já jsem celkem nenáročný.“ Snažil se mluvit lehce, ignorovat náhlou tíhu v hrudi. To bude pálení žáhy. Přece ho tak nedojalo, že někdo pro změnu myslí na něj.

Když servírka přijala jejich objednávky a odešla, Stella se napila ze sklenice vody a začala jemnými prstíky kreslit obrazce na orosené sklo. Když si všimla, že ji pozoruje, stáhla ruku a zrudla, jako by ji přistihl při něčem zakázaném.

Vlastně to působilo roztomile. Kdyby mu už nezaplatila předem, ani by nevěřil, že to doopravdy chce. Proč taky? Měla by mít přítele... nebo manžela. Navzdory tomu, co mu radily instinkty – lepší bylo to nevědět –, se zadíval na její levou ruku na stole. Žádný prsten. Žádný neopálený proužek kůže.

„Mám pro vás návrh,“ ozvala se náhle a zabodla do něj překvapivě přímý pohled. „Vyžadovalo by to jistý závazek – asi tak na příští dva měsíce, řekla bych. Ráda bych si... zajistila... vaše služby výhradně. Pokud je to možné.“

„Jak to myslíte?“

„Nejdřív mi povězte, jestli byste na to měl časovou kapacitu.“

„Jen páteční večery.“ Z toho ustoupit nemohl. Dělat eskorta jednu noc v týdnu bylo už tak dost zlé. Kdyby to musel dělat častěji, nejspíš by mu z toho hráblo, a to si nemohl dovolit. Záviselo na něm až moc lidí.

Nikdy si nedomlouval opakované schůzky se stejnou klientkou. Ženy měly sklony se citově vázat, a to by nestrpěl. Chtěl ale nejdřív slyšet její nabídku, než odmítné.

„A máte zatím další dva měsíce volné?“ zeptala se.

„Záleží na tom, co byste si představovala.“

Posunula si brýle na nose a zatahla ramena. „Jsem špatná v... v tom, čemu se věnujete. Chci se ale zlepšit. Myslím, že kdyby mě někdo učil, mohla bych být lepší. Byla bych ráda, kdybyste to byl vy.“

Michaela zalila nevěřící vlna pochopení. Takže ona si myslí, že je špatná v posteli. A chce dostat pár lekcí, aby se zlepšila. Chce, aby ji učil.

Jak sakra může někdo někoho učit sex?

„Myslím, že bychom nejdřív měli absolvovat zkušební akci, než se na něčem domluvíme,“ odpověděl vyhýbavě. Zase tak špatná přece být nemůže – a už mu zaplatila. Přinejmenším dnešní noc jí dluží.

Zamračila se a přikývla. „Máte naprosto pravdu. Nejdřív bychom si měli definovat výchozí pozici.“

Rty mu zaškubal úsměv, když se důvěrněji zeptal: „Ty se věnuješ vědě, Stello?“

„Ach, to ne. Jsem ekonomka. Nebo přesněji ekonometrička.“

Což v Michaelově chápání znamenalo, že Stella patří rozhodně do kategorie „duševní práce“. Zezadu na krku ucítil podivné zašimrání. Ať se propadne, jestli nemá slabost pro chytré holky. Proto je taky *Vnadvá profesorka* jeho nejoblíbenější fantazie.

„Využívám statistiku a matematiku k modelaci ekonomických systémů. Víš, jak když si koupíš něco online, pošlou ti pak dotazník, abys zhodnotil svůj nákup? Pomáhám obchodníkům formulovat otázky do těch dotazníků. V dnešní době je to velice fascinující obor.“ Když mluvila, nakláněla se k němu a oči jí zářily vzrušením. Špulila rty, jako by mu prozrazovala nějaké tajemství. O matematice. „Současné požadavky jsou naprosto odlišné od toho, co jsem se učila na univerzitě.“

Podivný pocit, který se Michaelovi rozléval po páteři, nabýval na intenzitě. Jako by Stella během toho rozhovoru zhezkla ještě víc. Hnědé oči, husté řasy, našpulené rty, úzká brada, zranitelná šíje. Myslí mu probíhaly živé obrazy toho, jak jí rozepíná košili.

Na rozdíl od jiných zakázek nechtěl, aby to šlo rychle. Nechtěl přejít rovnou k šukání a pak se zvednout a jít domů. Za to mohl ten jas v jejích očích. Chtěl si dát načas a zjistit, jestli by je uměl rozzářit i jiným vzrušením. Jeho pták se opřel zespodu o poklopec a vrátil ho rychle do přítomnosti.

Kůži měl horkou a citlivou, pulz mu tepal nedočkavostí. Takhle vzrušený už nebyl celou věčnost. A to ani nefantazíroval o tom, že Stella je někým jiným. Připomněl si, že tohle je práce. Jeho osobní touhy a potřeby tady nehrají roli. Tohle je zakázka jako každá jiná, a až bude za ním, přesune se k další.

Zhluboka se nadechl a plácl to první, co ho napadlo: „Chodilas na střední na matematický kroužek?“

Rozesmála se do sklenice vody. „Ne.“

„Tak kroužek přírodních věd? Nebo do šachového klubu?“

„Ne a ne.“ Její úsměv byl posmutnělý, vzdálený, což v něm vzbudilo zvědavost, jaká pro ni asi střední škola byla.

Vzhlédla k němu. „Teď mě nech hádat ty. Fotbalový zadák.“

„Ne. Můj otec věřil, že sport je pro idioty.“

Lehce se zamračila. „To se mi nechce věřit. Vypadáš velice... atleticky.“

„Podporoval mě jen v tom, co bylo nějak praktické. Třeba sebeobrana.“ Jen nerad dával otcí v něčem za pravdu, ale vzhledem k podnikání jejich rodiny a k tomu, že on v něm pomáhal, se sebeobrana hodila, když ho nějácí sráči ze školy buzerovali.

Stellinu tvář ozářil zvědavý úsměv. „Co jsi dělal? Smíšená bojová umění? Kung-fu? Jeet kune do?“

„Od každýho trochu. Jak to, že se v tom tak vyznáš?“

Sklopila pohled ke sklenici vody. „Mám ráda filmy s bojovými sporty a podobné věci.“

Zasténal, když mu svitlo. „Neříkej mi..., že jsi fanynka korejských akčních filmů.“

Naklonila hlavu a na rtech jí vykoukl úsměv. „Jsem.“

„*Nevypadám* jako Daniel Henney.“

„Ne, vypadáš líp.“

Opřel si ruce o okraj stolu a obličej mu zahořel. Sakra, rudne. Co za eskorta při práci rudne? Jeho sestry měly plakáty Henneyho po stěnách celého jejich dětského pokoje. Dokonce posuzovaly mužskou krásu podle stupnice podobnosti Henneymu. Shodly se na tom, že Michael je slušná osmička. Kašlal na to, jak ho bodují, ale to přece něco znamená, když mu tahle geniální holka dala jedenáctku.

Přinesli jim večeři, což mu ušetřilo nutnost odpovédět na její poklonu. Objednala si lososa a on taky. Jehněčí v žádném případě. V duchu si odfrknul. *Chlupaté*.

Ryba byla dobrá a snědl ji celou. Tak nějak tušil, že tady bude dobré všechno. Clement byl jeden z nejexkluzivnějších hotelů v Palo Alto, pokoje tady stály víc než tisíc dolarů za noc. Ekonomové asi vydělávají řůru peněz.

Když se ale díval, jak se Stella rýpe v jídle, všiml si, že všechno na ní je nenápadné. Obličej neměla vůbec nalíčený, nehty měla krátké a nenalakované, oblečení jednoduché, i když jí dokonale sedělo. Nejspíš bude šité na míru.

Když odložila vidličku a otřela si rty, její losos zůstal napůl nedojedený. Kdyby se líp znali, dojedl by ho za ni. Babička ho vždycky učila, že má dojídat večeři do posledního zrnka rýže.

„Už si nic nedáš?“

„Jsem nervózní,“ přiznala.

„To nemusíš.“ Je zatraceně dobrý eskort a postará se o ni. Na rozdíl od jiných zakázek se na to vyloženě těšil.

„Já vím. Nemůžu si pomoci. Můžeme jít na to, ať to máme za sebou?“

Obočí mu zacukala. Takhle k sexu s ním ještě žádná nepřistupovala. Bude zábavné změnit její postoj k „tomuhle“.

„Tak dobře.“ Položil ubrousek vedle prázdného talíře a vstal. „Pojďme do tvého pokoje.“

Když Stella odemkla dveře a vešla do intimně osvětleného apartmá, odložila si kabelku na křeslo vedle dveří a postavila lodičky s vysokými podpatky ke zdi. Když si stoupla bosýma nohama na koberec, téměř vzdychla.

Michael po ní loupł pobaveným pohledem. Zula si boty ze zvyku, byl to jeden z jejích rutinních úkonů. Je to nezdvořilé, když má člověk společnost? Možná by si je měla zase obout. Žaludek se jí sevřel a srdce se rozběhlo jako vyplašený králík.

Její společník ji zbavil tíhy rozhodování, když skopl svoje černé kožené boty a srovnal je vedle jejích. Když skončil, svlékl si černé sako a hodil ho na křeslo k její kabelce. Pod ním měl obyčejné bílé tričko. Na hrudi a nahoře na pažích se mu napínalo, džíny měl na štíhlých bocích nízko. Stella z něj nemohla spustit oči.

Jeho tělo bylo dokonalou souhrou vypracovaných svalů a uvolněných končetin. Byl to ten nejkrásnější muž, na jakém kdy spočinul její zrak.

A dneska v noci se spolu vyspí.

Zoufale se nadechla a vydala se do koupelny, kde se opřela dlaněmi o chladnou žulu a zadívala se na sebe do zrcadla. Oči měla trochu moc vykulené, obličej bledý, rty suché. Nevěřila si,

že to dokáže absolvovat. Neměla si vybírat tak hezkého eskorta. Co ji to napadlo?

Ušklíbla se. Nic ji nenapadlo, protože vůbec *nemyslela*. Hodiny procházela nabídky eskortních služeb, prohlížela si bezpočet obličejů a pročetla charakteristiky, které jí splývaly dohromady – a pak jí stačil jediný pohled na Michaela a věděla, že to bude on. To ty jeho oči. Tmavě hnědé s ostrými oblouky obočí nad nimi, intenzivní, ale... laskavé. Všechny pětihvězdičkové recenze zákazníků ji jen utvrdily v jejím rozhodnutí. A taky neškodilo, že vypadal jako ten nejhezčí herec z korejských akčních filmů. Totiž, škodit to začalo až teď, kdy hrozilo, že Stella vyklopí svou večeři tady do umývadla.

V zrcadle ho viděla, jak přišel k otevřeným dveřím a opřel se o veřeje. Jeho pohyby byly tak sexy, až cítila, jak jí srdce klopytá, zastavuje se a pak namáhavě znovu vybíhá na dráhu. Vešel do koupelny a zastavil se za ní, jeho oči se upíraly do jejích v ploše zrcadla. Když neměla podpatky, byl o dobrých třicet centů vyšší než ona. Nevěděla, jestli se jí líbí připadat si tak maličká.

„Můžu ti rozpustit vlasy?“ zeptal se.

Krátce přikývla. Během pár vteřin napětí na pokožce hlavy povolilo a vlasy se jí uvolnily. Černá gumička skončila vedle umývadla a Michael jí ponořil prsty do vlasů. Rozdělil jí pramínky od sebe tak, aby se svezly na ramena a záda. Stella se chvěla napětím, jak čekala, až začne s důvěrnostmi a – uzamkne její tělo. Určitě se to zase stane a on pak uvidí, s čím bude muset pracovat.

Její pohled upoutala tmavá nedokonalost na jeho bicepsu. Otočila se, aby ji prozkoumala zblízka. Zvedla ruku, aby se toho místa dotkla, ale zarazila se. Nikdy se lidí nedotýkala bez dovolení. „Co je to?“

Michaelovy rty se zkrivily v pomalém pousmání a odhalily dokonale bílé zuby. „Moje tetování.“

Bezděčně polkla a zalila ji vlna horka. Ještě nikdy neviděla zblízka na lidském těle tetování, až teď. Michael s tetováním byl ten nejvíc sexy muž, jakého si dokázala představit.

Prsty ji svrběly touhou odhrnout mu rukáv výš, ale ruka jí zůstala viset nad jeho paží, až ji Michael uchopil a přitiskl k sobě. Elektrický impuls jí z konečků prstů vystřelil až k srdci. Vypadal tak dokonale, jako vytesaný z kamene, ale kůži měl hladkou a horkou, pevnou, ale poddajnou, živou.

„Můžeš se mě dotýkat, kde chceš,“ ozval se.

To svolení ji vzrušilo, ale zaváhala. Doteky byly tak důvěrná záležitost. Nechápala, jak to Michael může snášet od lidí, které nezná.

„Určitě ti to nevádí?“ zeptala se.

Ten úsměv nakřivo se vrátil v plné síle. „Líbí se mi, když se mě někdo dotýká.“

Když dál váhala, vyhrnul si rukáv sám a odhalil inkoustové linie, které se táhly přes horní část paže k rameni a tam mizely pod bílou bavlnou trička. Muselo to být velké tetování, protože jeho obrysy ani takhle nedávaly smysl. Kolik z jeho těla asi pokrývá?

Oblina jeho svalu ji odvedla od dalšího zkoumání. Ještě nikdy se nedotýkala tak tvrdého masa. Chtěla se ho dotýkat pořád. A jeho vůně. Jak to, že si jí všimla až teď?

„Navoněl ses kolínskou?“ zeptala se, když si jí naplnila plíce. Ztuhlul. „Ne, proč?“

Naklonila se k němu tak blízko, jak to šlo, aniž zabořila obličej do jeho krku, jak do sebe toužila nasát víc toho omamného aroma. „Voníš tak... tak krásně. Co je to?“

Odkud se ta vůně linula? Jako by vycházela z celého jeho těla, ale jen slabě. Stella prahla po vyšší koncentraci.

„Michaeli?“

Na obličejí se mu objevil legrační výraz. „To jsem prostě já.“

„Ty voníš tak dobře?“

„Asi. Jsi první, kdo mi to kdy řekl.“

„Chci mít tu vůni všude na sobě.“ Sotva jí to vyletělo z pusy, dostala strach, že řekla něco špatného. Znělo to až moc osobně a trochu divně. Všimne si Michael, jak podivínská ve skutečnosti je?

Sklonil se k ní a jeho rty zůstaly viset těsně nad jejím uchem. Zašeptal: „Víš jistě, že jsi špatná v sexu?“

„Jak to myslíš?“

„Zatím mi připadá, že ti to jde moc dobře.“

Její prsty na jeho paži se napjaly. Musela bojovat s touhou ovinout se kolem něj jako striptérka kolem tyče. Mátlo ji to. Neměla ráda striptýz a na rozdíl od něj ani doteky. Jenže toužila po spojení s ním tak, až to bolelo. „Zatím jsme ještě nic nedělali.“

„Ale konverzační část ti jde výborně.“

„Už jsem měla sex. Nemá žádnou konverzační část.“

V očích mu zajiskřilo. „Rozhodně má.“

Prosím, ať to není pravda. Pokud sex vyžaduje mluvení, pak to je pro ni beznadějně. „Nikdy předtím –“

Odhrnul jí vlasy ke straně a letmo ji políbil za ucho. Stalo se to tak rychle, že než se její tělo uzamklo, už se od ní zase odtáhl. Když se to nepokusil zopakovat, její svaly se znovu uvolnily. Palčivě pociťovala místočko na těle, kam ji políbil.

Michael ji pohladil prsty po vlasech, aniž se dotkl její pokožky. Pomalými promyšlenými pohyby klouzal od jejího temene přes krk na záda. Uklidňovalo ji to, ale zároveň rozrušovalo.

„Měla bys mě políbit,“ ozval se zastřeným hlasem Michael.

Srdce se jí sevřelo, panikou jí naskočila husí kůže. Líbání jí vůbec nešlo. Její nemotorné pokusy budou určitě trapné pro ně oba. „Na rty?“

Koutky úst mu vylétly vzhůru. „Kam chceš. Rty jsou pro začátek obvykle vhodné.“

„Možná bych si měla vyčistit zuby. Hned se –“

Přitiskl jí prst na rty, umlčel ji, ale jeho oči byly něžné. I tenhle dotek skončil dřív, než ho její mozek stačil plně zaregistrovat. „Zkusíme to jinak. Chceš vidět moje tetování?“

Její mysl ochotně přehodila výhybku, přeskočila od strachu ke vzrušení. „Ano.“

Michael se pousmál, napůl pobaveně, napůl jako by se vysmíval sám sobě. Stáhl si tričko a hodil ho na pult vedle umývadla.

Stella otevřela pusu úžasem, když ho hltala pohledem. Dračí hlava s řvoucí tlamou pokrývala celou levou polovinu jeho široké svalnaté hrudi. Inkoust na jeho rameni a paži pak vytvářel jednu z tlap obludy s drápy. Důmyslné šupiny dračího těla pokrývaly Michaelovo břicho a mizely pod opaskem džínů.

„Máš ho všude,“ konstatovala Stella.

„Ano. Pojď...“ Chytil ji za pravou ruku a přiložil ji k inkoustu nad svým srdcem. „Sáhni si.“

„Tobě to nevádí?“ Když zavrtěl hlavou, kousla se do rtu a napjatě položila na jeho hrud' i levou ruku.

Její dotek byl nejdřív nesmělý, ale když Michael nic nenamítal, začala být odváznější. Položila ruce na jeho pevnou hrud', vychutnávala si obrysy jeho vypracovaných svalů, hladkost pokožky bez chloupků. Na dotek nedokázala poznat rozdíl mezi potetovanou a nepotetovanou pokožkou. *Fascinující.*

Její prsty doputovaly k jeho břichu a v duchu počítala: „ – pět, šest, sedm, osm.“ Prsty narazily na pásek džínů. Jeho břicho se pod jejím pohlazením napjalo a zvlnilo.

„Ty se nemůžeš spokojit s klasickým pekáčem buchet se šesti? Musíš jich mít rovnou osm?“

Protočil panenky a ušklíbl se na ni. „To si stěžuješ, Stello?“
„Nestěžuju si na nic. Vůbec jsem netušila, že se mi tak líbí tetování.“

„Vážně se ti líbí?“

Připadalo jí, že to je snad jasné, takže ani neodpověděla. A taky... bylo těžké se soustředit. Pohled na jeho dokonale vysportované tělo a obrovské tetování, dotek jeho horké pokožky a jeho nádherná vůně, to všechno jí zaplnilo smysly.

„Můžu ti sundat brýle? Vidiš bez nich?“

Polkla a přikývla. „Jsem krátkozraká, takže neuvidím do dálky, ale to nevadí, protože –“

Sundal jí brýle z očí. Tiše cvakly o pult za ní, kam je odložil. Hotelové apartmá a všechno kolem ní se rozmazalo. Jedině on zůstával pořád ostrý. Pevná pokožka pod jejími dlaněmi jako by držela její nohy na zemi.

„Možná bude jednodušší mě políbit, když mi dáš ruce kolem krku,“ navrhnul.

Prsty jí zaškubaly, když začala přejíždět dlaněmi po dekadentní šíři jeho svalnatého břicha a přes tvrdý hrudník. Zahákla je ztuhle za jeho krkem a ohlásila: „A je to.“

„Pojď blíž.“

Přisunula se o dva centimetry.

„Ještě.“

Zkusila další centimetr a zarazila se dřív, než se jejich těla stačila přitisknout.

„Stello, blíž.“

Konečně pochopila a celá se o něj opřela. Teď se dotýkali téměř všude. Oddělovaly je jen tenké vrstvy jejího oblečení. Nervy se jí roztančily, panika hrozila, že ji zavalí, ale Michael nespěchal. Stál nehybně a pozoroval ji svými trpělivými, *laskavými* očima. A ona se navzdory všemu uvolnila.

„Jsi pořád tady?“ zažertoval.

Vytáhla se na špičky a propojila jejich těla tak, až jí to připadalo... správné. Srdce jí zběsile naráželo na hrudní kost, ale pořád ještě se dokázala ovládat. Protože Michael byl natolik chytrý, že všechno nechal ovládat ji. „Jsem v pořádku.“

Když ji opatrně objal, jeho horko k ní prosáklo a zahřálo jí pokožku. Tlak jeho nevtíravého objetí jí pronikal až hluboko do nitra, uklidňoval ji a uvolňoval uzly, o jejichž existenci předtím neměla ani ponětí. Možná nebyla jen v pořádku, ale něco mnohem víc.

Ochotně by zaplatila znovu taxu za eskort jen za to, aby ji takhle držel. Bylo to božské. Zabořila obličej do jeho krku a vdechovala ho do sebe. Přejížděla mu rukama po nahé pokožce a snažila se k němu dostat ještě blíž. Kdyby ji objal trochu pevněji...

Do břicha ji dloublo něco tvrdého. Odtáhla hlavu.

„Toho si nevšímej,“ doporučil jí Michael.

„Ani jsme se nelíbili a nic. Jak to, že...?“

Sledoval ji přimhouřenýma očima, zatímco přešel rukou mezi jejími lopatkami ke kříži. Horko jeho dlaně jí prostoupilo šaty, všechny chloupky na těle se jí zježily. „Tohle je oboustranné, Stello. Tobě se líbí cítit moje tělo. Mně se líbí cítit tvoje.“

To byl pro ni nový pohled. Intimita pro ni byla vždycky jednosměrná. Muži si to užívali – do jisté míry. Ona ne.

Teď si to ale vychutnávala. Připadala si odvážná a lehkomyslná.

Znovu upřela pohled na jeho rty a v krvi se jí rozlilo něco neznámého: dychtivost. „Ukážeš mi, jak dobře líbat?“

„Nejsem si jistý, jestli už to dávno neumíš.“

„Opravdu ne.“

Jeho rty byly jen kousek od jejích, ale nemohla se přimět je políbit – i když chtěla. Nikdy předtím to nebyla ona, kdo by začal s polibkem. Muži na ni dřív prostě... spadli pusou.

„Můžu ti říct, kam mě máš políbit?“ zašeptala.

Pomalů se usmál. „Ano.“

„N-na spánek.“

Na uchu jí zahřál jeho dech, na krku jí naskočila husí kůže a pak se jeho rty přitiskly k jejímu levému spánku. „A teď?“ zeptal se, aniž se odtáhl.

Byl tak blízko. Stěží mohla dýchat. „Do k-koutku rtů.“

„Určitě? To už bude skoro jako opravdový polibek.“

Tělem jí zachvěla náhlá netrpělivost. Zabořila mu prsty do vlasů, přidržela si ho u sebe a vtiskla mu polibek na rty. Přímo do hrudi jí vystřelily elektrizující pocity. Po užaslém zaváhání to zopakovala a pak se vedení ujal Michael a ukázal jí, jak se to dělá, políbil ji sám.

Tak tohle je líbání. Taková nádhera.

Když jí jeho jazyk vklouzl mezi rty, ztuhla.

Tohle už nebyla žádná nádhera. Jeho jazyk. V ní. V její puse. Nedokázala se přemoci, aby se neodtáhla. „A tohle je naprosto nezbytné?“

Ostře vydechl a čelo mu zvrásnil zmatek. „Nemáš ráda francouzské líbání?“

„Mám pocit jako žralok, když mu lodivod mořský čistí zuby od zbytků.“ Znělo to ujetě a bylo to až příliš osobní.

Michaelovy oči se roztančily. Sice se kousal do rtů, ale všimla si, jak mu pošukávají.

„Ty se mi směješ?“ Obličej jí zrudl hanbou. Sklopila hlavu a pokusila se to potlačit. Okraj pultu s umývadlem jí tlačil na páteři.

Tlak jeho prstů na bradě jí napověděl, že Michael zřejmě stojí o oční kontakt, a tak zvedla hlavu. Tohle má zřejmě pravidla,

kteřá se teprve musí naučit. Tři pomalu odpočítané vteřiny. Méně bude znamenat, jako byste něco skrývali. Delším pohledem lidi znejistíte. V tom už byla dobrá. Jen se teď nemohla přimět, aby to udělala. Nechtěla vidět, co si o ní myslí. Zavřela oči.

„Směju se tvému přirovnání. Jsi zábavná.“

„Aha.“ Odvážila se po něm střelit pohledem a v jeho očích našla upřímnost. Tohle jí lidé někdy tvrdili, ale nikdy tomu nerozuměla. Neuměla být zábavná. Stávalo se jí to jen omylem.

„Tak se místo myšlenek na žraločí zubaře soustřeď na to, že chci tvoje ústa laskat. Mysli na to, jaký je to *pocit*. Můžu ti to ukázat?“

Přikývla. Proto je koneckonců tady.

Znovu se sklonil k jejím ústům a Stella se opřela zařatýma rukama o jeho hrud' a obrnila se proti tomu, co přijde. Michael tentokrát nestrčil jazyk do její pusy, ale políbil ji jako předtím, zavřenými rty. *Tohle* jí nevadilo. *Tohle* měla ráda. Jeho rty neuspěchaně klouzaly po jejích. Stellin stres trochu povolil, prsty se jí uvolnily.

Pak se jí na spodním rtu objevilo něco horkého a vlhkého. Jeho jazyk. Věděla, že to je jeho jazyk, ale díky tomu líbání zavřenými rty na to dokázala nemyslet. Další vlhké pohlazení, a tělem se jí rozlilo chvění. Další polibky; mezi bolestným tlakem jeho rtů ji jeho jazyk laskal, až ji brněla pokožka.

Začal svádět její ústa, laskal jazykem chvíli spodní, chvíli horní ret, pak prohlubeň mezi nimi. Možná je pro něj otevře. Možná *chce*, aby pronikl hlouběji? Jenže on nenaléhal. Stelle po chvíli polibky zavřených rtů, které se jí předtím tak líbily, přestaly stačit. Pokusila se polapit jeho jazyk, vzít ho do úst, jenže jí unikal. Hladil ji po rtech tak, až ji to dohánělo k zbláznění, ponořil se dovnitř na zlomek vteřiny a hned byl zase pryč. Frustrovaně ho chytila za ramena.

Michael ji znovu a znovu nechával ochutnávat svou slanost a horko a pak zase ustupoval. Stella otevřela ústa, aniž se pro to vědomě rozhodla, a dotkla se svým jazykem jeho. Smysly jí zaplavila Michaelova chuť. V břiše se jí rozlétli motýlci a třepotali se jí v žilách. Nohy jí zeslábly, ale on ji držel pevně, nenechal ji upadnout.

Vtáhl do úst její spodní ret a zvlhčil ji rozcitlivělou pokožku, než si zase přivlastnil její ústa. Místnost se s ní začala točit a Stelle došlo, že zapomněla dýchat.

A tak se nadechla a řekla: „Bože, ty tak dobře chutnáš.“

Chvíli zíral na její ústa, jako by mu sebrala něco, co si touží vzít zpátky. Zamrkal, aby ten výraz rozehnal, a ze rtů naběhlých líbáním, jichž se toužila dotknout konečky prstů, mu unikl ochraptělý smích. „To vždycky říkáš, co si myslíš?“

„Buď to, nebo mlčím.“ Tohle nedokázala překonat za nic na světě. Její mozek prostě nebyl vybavený ke společensky vytříbeným hovorům.

„Líbí se mi poslouchat, co si myslíš. Zvláště když tě líbám.“ Místo dalšího polibku od ní ustoupil a vzal ji za ruku. „Tak pojď. Nechci, abys měla na zádech modřinu.“

Teprve v tu chvíli si uvědomila, jak ji do kříže tlačí tvrdý žulový pult. Když se nechala odvést z koupelny, pohlédla na svůj rozmazaný obraz v zrcadle. Tu dívku se zarudlými tvářemi a rozcuchanými vlasy vůbec nepoznávala. Sotva dokázala uvěřit, že líbala muže a užívala si to. Je možné, že dokáže zvládnout i to další?

Když se Stella posadila na krajíček postele a složila ruce do klína, Michael si musel přejít rukou rty, aby skryl úsměv. Kdyby ji teď políbil, spadne na podlahu. Patřila k těm dívkám, které vzrušením zeslábnou. Tohle miloval, kruci, a jak. Každý ždibec úsilí, které musel vyvinout k překonání jejich zábran, stál za to.

Už předtím mu připadala hezká, ale teď to bylo skoro až příliš. Vlasy, osvobozené z přísného uzlu, jí ve volných vlnách lemovaly obličej. Její čokoládové oči vzrušením zjasněly, rty měla napuchlé od polibků. Nádhera. Skoro si začal přát, aby se po dnešku setkali znovu.

Místo aby se posadil vedle ní, natáhl se doprostřed velké postele, podepřel se o loket a poplácal dlaní místo vedle sebe. Stella po chvilkovém váhání přešla po posteli k němu a lehla si vedle něj nehybně jako mrtvola. Zírala přímo před sebe. Pod čelistí jí prudce tepal pulz a byla strnulá, jako by se obrňovala proti fyzickému útoku.

Takhle to nepůjde.

„Chci tě zase líbat.“ Vycítil, že dívka potřebuje konkrétnější varování, a dodal: „Francouzsky.“

„Dobře.“

Naklonil se nad ni a políbil ji. Začal s nevinným přejížděním po jejích rtech a škádlivým olizováním, než se znovu zmocnil jejích úst. Vážně neměla ponětí, jak se líbá, ale o to zábavnější bylo učit ji to. Chybějící obratnost více než vynahrazovala její čirá dychtivost.

Líbala ho nezkušenými pohyby jazyka, a když se pokusil odtahnout, aby ještě víc ztlumil světla, následovala jeho rty. Zkušenost mu napovídala, že dívka jako ona bude při sexu uvolněnější, když v pokoji zavládne spíš přítmí.

Pokusil se natáhnout po vypínači lampičky, aniž přeruší spojení jejich rtů, ale Stella mu zabořila prsty do vlasů. Pokud Michaela něco dokázalo pořádně rozparádit – kromě dobrého piva –, byly to chvíle, kdy si ženy hrály s jeho vlasy. Její nehty mu přejížděly po pokožce přesně s tím správným tlakem, který mu vysílal vlny slasti do páteře, a Michael na světlo úplně zapomněl.

Přešel dlaní po celé délce Stellina těla a položil ji na oblinu malého nádra. I přes košili a košíček podprsenky cítil, jak jí ztvrdla bradavka. Toužil ji sevřít v prstech, polaskat, jenže v cestě mu stálo až moc látky. Začal Stellu líbat tvrději a její tělo se proti němu prohnulo. Kdyby neměla tu úzkou sukni, už by jí roztáhl nohy. Vsadil by se, že už je tam pro něj vlhká.

Zaklonil se, nabral vzduch do plic a vrátil se ke své práci. Stella oddychovala pootevřenými lesknoucími se rty a v očích měla čirý chtíč. Byla připravená na další pokračování.

Nahmatal knoflíček u krku a rozepnul ho.

Jako by stiskl vypínač. Ta změna byla dramatická. V jedné chvíli bylo Stellino tělo uvolněné a roztoužené. Vzápětí se napjalo jako natažená gumička. Z obličeje jí zmizela barva. Její výraz se ze vzrušeného změnil na vyděšený. Ruce jí klesly k bokům a zařala je v pěsti.

„Stello?“

Ztěžka polkla, přerývaně se nadechla a začala si rozepínat košili. „Počkej, udělám to sama.“ Nemotornými prsty prostrkovala dírkami jeden knoflíček za druhým.

Zakryl jí ruce svými dlaněmi. „Co to děláš?“

„Svlékám se.“

„Nebudu se s tebou milovat v tomhle stavu.“ Tohle bylo špatně. Nikdy neměl sex se ženou, která nebyla stoprocentně pro, a nehodlal s tím začínat.

Stella se otočila na bok zády k němu a ramena se jí chvěla. Sakra, ona brečí. Natáhl k ní ruku, ale zaváhal. Pomůže jeho dotek, nebo to ještě zhorší? Do hajzlu. Musí něco udělat. Nemůže ji nechat takhle plakat. Slzy ho frustrovaly víc než co jiného. Objal ji a přitiskl se k ní. Když se pokusila odtáhnout, sevřel ji pevněji. Co to má sakra znamenat? Byl to jen *jeden knoflíček*.

„Omlouvám se. Tohle jsem nechtěl. Co se stalo? Někdo ti... ublížil? Proto jsi tak ztuhla?“ Při pomyslení na to, že by se na ní někdo mohl dopustit násilí, se mu v mozku rozlila vražedná zuřivost a v žilách adrenalin, jako by se už chystal tomu sráči nakopat prdel.

Zakryla si oči rukama. „Nikdo mi neublížil. Jsem prostě taková. Můžeš prosím pokračovat s definováním výchozí pozice?“

„Stello, třeseš se a brečíš.“ Odhrnul jí z obličeje mokré pramínky vlasů.

Otřela si oči a tvrdě se nadechla. „Už nebrečím.“

„Jiní muži se s tebou milovali, když jsi na tom byla takhle?“ Snažil se to vyslovit mile, ale vyznělo to až moc drsně. Při představě, že se nějaký debil uspokojuje, zatímco ona pod ním leží bledá a vyděšená, ho svrběly pěsti.

„Tři.“

„Co za posraný hovado, do prdele, může –“

Zarazil se, když se na něj ublíženě otočila.

„Proboha, já nemluvíím o tobě. Problém není v tobě. Je v těch chlapech. Ve mně.“ Mezi obočím se jí udělala vráska a Michael ji pohladil konečkem prstu. „Potřebuješ někoho, kdo na to s tebou půjde pomalu.“

„Ty na to jdeš pomalu. Ti předtím už byli touhle dobou dávno hotoví.“

„Už o nich nechci slyšet,“ přerušil ji ostře.

Odvrátila se od něj a přidržela si cípy košile u sebe. „Co teď?“

Michael neměl tušení. Ať už vymyslí cokoli, musí to být *ultra* pomalé. Rozhlédl se po hotelovém pokoji, jak hledal inspiraci, a upoutala ho velká plochá obrazovka upevněná na zdi. „Film a mazlení. S definováním můžeme pokračovat potom.“

Zatvářila se nešťastně. „Já mazlení moc nemusím.“

„To nemyslíš vážně.“ Po tom prahly všechny ženy. I on se rád mazlil. Aspoň s těmi před tím, než začal s eskortním servisem. S klientkami to přinejlepším toleroval, ale nevyhledával. Instinkty mu ale napovídaly, že Stella to teď potřebuje.

„No, možná že s tebou by se mi to líbilo. To ta tvoje vůně, víš. Tvoje tělo s mým bojuje biologickou válku.“

„Chceš říct, že jsem tvoje Achillova pata?“ To se mu docela líbilo. Po dnešní noci se už nikdy neuvidí, ale Stella si ho možná bude pamatovat. Věděl, že on si ji zapamatuje určitě.

Místo úsměvu, který od ní čekal, pátrala v jeho obličeji. Dívala se mu do očí pár vteřin, než se vymrštila z postele a vydala se do koupelny. Po chvíli se vrátila s brýlemi na nose a s jeho pečlivě složeným bílým tričkem. Položila ho na noční stolek, posadila se na druhý okraj postele a namířila ovladač na televizi. Se soustředěným výrazem pátrala v nabídce. Pořád v tom pracovním oblečení a s brýlemi vypadala jako manažerka na obchodním jednání. Až na ty rozpuštěné zacuchané vlasy. „Na co se chceš dívat?“

Její náhlá odtažitost by mu neměla vadit, ale vadila. Chtěl, aby byla zase jako předtím. „Hlavně ne žádný dramatický korejský seriál, prosím. Moje sestry mě nutily se na ně dívat, aby se mi mohly chechtat, když jsem se u toho rozbřečel.“

Její chlad roztál, rty se jí zvlínily úsměvem a všechno bylo zase jako předtím. „Vážně ses rozbřečel?“

„A kdo ne? Lidi v nich umírají jako na běžícím pásu. Pořád si tam někdo ničí život kvůli obřím nedorozuměním. Nejhezčí těhotnou hrdinku srazí auto.“

Její úsměv se rozšířil, i když vypadal skoro plaše. „To je můj nejoblíbenější. Tak co něco akčnějšího, ne tak dramatického?“ Obrazovku vyplnila úvodní stránka *Ip Mana*, nejlepšího bojového filmu vůbec.

„Nemusíš se na to dívat kvůli mně.“

Protočila panenky a zvolila možnost platby za sledování.

„Počkej.“ Michael jí sebral ovladač a zastavil film. „Ještě něco.“

„A to?“

„Musíš si sundat oblečení.“

Stella sevřela rukama rozepnuté cípy košile. Měla pocit, že se zdi pokoje stahují kolem ní.

„Proč?“ zeptala se.

„Proč ne?“

Protože radši zůstávala oblečená, těsné sevření látky kolem těla jí dodávalo pocit svobody. Protože se jí nelíbilo vlastní tělo. Protože pokaždé, když se s mužem ocitla nahá, ji využil a odhodil.

Olízla si suché rty a pronesla tu nejzákladnější pravdu: „Nejsem na to zvyklá.“

A taky byla vyčerpaná. Večer se stalo tolik nových věcí, že se cítila otřesená. Zoufale toužila jít domů, jenže to by byla

zbabělost. Má poslání. Když se jednou pro něco rozhodla, byla stejně urputná jako matka – a jako její maskot, popudlivý medojed.

Když na to Michael jen povytáhl obočí, hlesla: „Vážně si myslíš, že to pomůže?“

„Ano.“ Navršil polštáře k čelu postele, shrnul pokrývku a uvelebil se tam. Když se opíral zády o polštáře, do půl těla nahý, vypadal tak krásně, až Stelle připadalo, že najednou vstoupila do obálky časopisu. Stíny a světlo lichotily přitažlivým rysem jeho obličeje, ostrým obrysům mužského těla i dračímu tetování. Bylo těžké uvěřit, že to *ona* mu rozcuchala vlasy tak, až vypadaly dokonale sexy. A ještě těžší uvěřit tomu, že to místo po jeho boku čeká *na ni*.

Zatáhla ramena, napřímila se a přiložila studené prsty ke knoflíčkům košile, které zůstaly zapnuté. Když je všechny rozepla, srdce jí zrychlilo do cvalu. V uších jí hučel šum jako v dálece startující tryskáč. Vyrazil jí pot, kterým se košile přilepila k tělu. Když si ji vysoukala ze sukně a svlékla, zachvěla se.

Cítila jeho pohled na své čerstvě obnažené pokožce a zašát-rala po zipu sukně. Prsty měla tak ztuhlé, že malé kovové háčky uvolnila až na třetí pokus. Sukně jí sklouzla ke kotníkům, takže teď už na sobě měla jen jednoduchou tělovou podprsenku a s ní ladící kalhotky.

S očima upřenýma na stěnu pronesla: „Možná jsem si měla vzít lepší prádlo. Jenže já mám všechno takové.“

Odkášlal si a zeptal se: „Všechno v téhle barvě?“

„Je to ta nejpraktičtější.“

Trhla sebou nad tím, jak nudně to zní, a odvážila se podívat jeho směrem, ale Michael nevypadal, že by ho její spodní prádlo odpuzovalo. Možná, že některé jeho zákaznice nosí babičkovské bombardáky. Taky je měla, ale naštěstí ne teď na sobě.

„Můžeš si nechat prádlo, jestli chceš, Stello. Jsem tady pro tebe. Nezapomínej, že hlavní slovo ve všem tady máš ty.“

Svírání v žaludku trochu povolilo. Posunula si brýle a přikývla. Odložila si oblečení na noční stolek k jeho tričku – v koupelně k němu při skládání celou dobu čichala jako k tubě s lepidlem –, popolezla po posteli dál a sedla si vedle něj.

Objal ji kolem ramen a přitáhl ji k sobě, takže se jejich těla na bocích dotýkala. „Dej mi hlavu na rameno.“

Když poslechla, spustil přehrávání. Naskočily titulky doprovázené dramatickou hudbou. Stella se nedokázala soustředit, i když Donnie Yen byl podle jejího názoru lepší než Jackie Chan, Chow Yun Fat i Jet Li dohromady. Byla na pokraji hyperventilace a svaly měla tak napjaté, že byla celá v křeči.

Michael jí přejel dlaní po zpocených pažích a ustaraně se na ni zádíval. „Je ti horko? Mám pustit klimatizaci?“

Hruď se jí sevřela. „Omlouvám se. Osprchuju se.“

Pozvedla se, aby vstala, ale zarazil ji, pevně ji objal a přitáhl si ji na klín. Jejich pokožka se teď dotýkala úplně všude – její tvář jeho hrudi, jeho paže jejích ramen, její bok jeho břicha – a Stella si palčivě uvědomovala, jak je vlhká potem. Musí si o ní myslet, že je odporná. Zavřela pevně oči, aby vydržela jeho objetí. Neměla zdání, kolik toho ještě snese.

„Uvolni se, Stello,“ zašeptal. „Mně pot nevadí a líbí se mi držet tě. Dívej se na film. Za chvíli bude poprvé bojovat.“

Vzal ji za jednu ruku, propletl prsty s jejími a pevně ji podržel.

Zatímco Michael předstíral, že sleduje film – nějak tušila, že se na něj plně nesoustředí –, ona zírala na jejich ruce. Všimla si kontrastu mezi jeho olivově snědou pokožkou a svou bledou. Tak jako celé jeho tělo byly i jeho ruce dokonalé, s dlouhými prsty a silnými žilami na hřbetech. Zamračila se, když pod dlaní ucítila drsnost mozolů.

Natáhla se po jeho volné ruce a rozevřela ji. Dole na dlani měl velký mozol a tři menší zdobily prostor pod prostředníčkem, prsteníčkem a malíčkem. Přejela prstem po zdrsnelé kůži.

„Od čeho je máš?“ Neuměla si představit, jak mužský eskort může přijít k takovým mozolům.

„Od meče.“

„Děláš si srandu.“

Na rtech se mu rozšířil ironický úsměv. „Z kendó. Skutečný šerm není jako ve filmech, takže se nenechávej moc unést.“

„Jde ti t-to dobře?“

„Celkem jo. Dělán to jen pro zábavu.“

Neuměla si ho představit, jak s tím svým vzhledem modela bojuje se soupeřem mečem, ale musela si připustit, že ji ta představa vzrušuje.

„Umíš udělat provaz?“

„To je můj utajený talent.“

„Já myslela, že tvůj utajený talent je zápas s mečem.“

„Mám jich spoustu.“ Přejel jí prstem od kořene nosu dolů a zlehka ji štípl do brady.

„Jaké?“

Jen se usmál a zadíval se na televizi. „Dívej se. Teď přijde ta část, kdy mu vlepí facku.“

Chtěla by se zeptat znovu, ale věděla, že by to bylo nezdvořilé. Úmyslně se vyhnul odpovědi. Napadlo ji, že o něm vůbec nic neví. Předtím jí řekl, že dělá eskorta jen v pátek večer. To znamená, že kromě toho má ještě jiný život. Co dělá, když nechodí se ženami? Kromě bojových umění. Nebo trénuje každý den, sedm dní v týdnu?

Možná ano. Takové tělo člověk nemá zadarmo. Možná Michael patří k těm chlapíkům, kteří ráno vstanou, vypijí pět